

I. Лирическа поезія.

Условія на лирическата поезія. — Въ старо време лирическыѣ произведенія не са четѣли какъто сегѣ, ами са пѣяли придружени отъ музикаленъ единъ инструментъ — *мира*, отъ който и самыѣтъ родъ на поезіята получилъ своето названіе. Оттуй сѣко лирическо стихотвореніе са наричало пзобщо *пѣсень*, *пѣснопѣніе*, и изразявало нѣкое силно чувство.

Лирическата поезія има най много сходство съ музиката: нейното съдържаніе сѣщо тѣй неможе да са преведе въ простъ разсказъ, нито са предава съ думы, какъто и сѣка музикална піеса; то може само да са чувствува, а не и да са постига съ умъ, зашого въ лирическото стихотвореніе са изразяватъ повече чувствованіята нежели мыслитѣ на поета. Често са случва щото и самъ си авторѣтъ незнае какъ да нарѣче своето лирическо произведеніе. Като плодъ на минутно едно одушевеніе, и като изразява мимолетно осѣщанье на сърцето, лирическото произведеніе не трѣба да бѣде дълго; инакъ то ще е студено и, намѣсто да услади, то ще додѣе на читателя. — Дължината на лирическыѣ произведенія произхожда отъ лѣжовното направленіе да са развиватъ дидактически нѣкои мысли; напр. за щастіето, за сѣвѣстѣта, за самотіята и д. т. По-добрыѣ поеты, които сѣ са обичали и почитали у *своитѣ си*, удържали сѣ са отъ сѣкаквы разсѣжденія въ своитѣ лирически произведенія, и за туй обѣмѣтъ на тѣхныѣ стихотворенія въобще е сѣразмѣренъ съ силата и продължителността на чувството, което е въодушевявало поета. Таквизи сѣ былъ напр. Шилеръ и Гёте — у Нѣмцыѣтъ, Алфредъ де Мюссетъ и Берапже — у Френцыѣтъ, Пушкинъ и Жуковский — у Руссыѣтъ.